

Nr 3.

Ankom till riksdagens kansli den 7 februari 1921 kl. 12 m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om införande av restaurangskatt.

(1:a avd.)

Närvarande: herrar Röing, Wijk, Gustaf Nilsson, Anders Örne, Jonsson i Hökhult, Månsson i Hagaström, Jönsson i Boa, Olsson i Kullenbergstorp, Bårg, Olsson i Ramsta, Lithander, Rune, J. E. Björnsson, friherre Barnekow, Vennersten och Uddenberg.

I en i andra kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, nr 192, har herr *Hamrin* hemställt, »att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t verkställa utredning och snarast möjligt framlägga förslag om införandet av restaurangskatt».

I motiveringen till denna hemställan har motionären, efter erinran om statens behov av ökade inkomster, framhållit, att vid anlitande i ökad utsträckning av indirekta skatter anordningarna borde gå ut på att beskatta lyxkonsumtionen och de mera bemedlade. För att i enlighet med denna grundtanke bereda statskassan en ny inkomstkälla har motionären tänkt sig, att en särskild skatt kunde uttagas för »vad som förtäres på våra fina restauranger eller de s. k. guldkrogarna». Motionären har vidare bland annat framhållit, att vid anordnande av en restaurangskatt efter den angivna principen svårighet komme att uppstå att sär-
Bihang till riksdagens protokoll 1921. 7 saml. 3 häft. (Nr 3.)

skilja de olika slagen av näringsställen, så att beskattningen komme att avse icke de enklare utan endast lyxrestaurangerna. Motionären har emellertid ansett dessa svårigheter överkomliga. Skattens upptagande har motionären ansett kunna äga rum genom stämpelbeläggning av räkning eller nota å det förtärda.

Utskottet.

Den lyxkonsumtion, som i motionen avses, är i väsentliga delar redan beskattad såväl genom rusdrycksbeskattningen i dess olika former som genom tullar å olika slag av de varor i övrigt, vilka ingå i berörda konsumtion. Den skattekölla, på vilken motionären velat fästa uppmärksamheten, är sålunda redan nu i icke oväsentlig mån tagen i anspråk. Detta innebär, enligt utskottets mening, emellertid icke i och för sig något skäl att ställa sig avvisande mot den föreliggande motionen, då den av motionären åsyftade lyxkonsumtionen väl kunde göras till föremål för ytterligare beskattning. Utskottet har emellertid vid frågans övertägande icke kunnat finna någon framkomlig väg för att uppnå en på samma gång tillräckligt givande och till lyxkonsumtion begränsad beskattning av ifrågasatt slag.

Motionären har, på sätt framgår av den ovan lämnade redogörelsen, tänkt sig, att beskattningen skulle avse endast sådana restauranger, vilka vore att anse såsom lyxrestauranger. Emellertid har motionären själv framhållit svårigheten att göra en uppdelning av näringsställen i sådana som äro och sådana som icke äro lyxrestauranger. Enligt utskottets mening förhåller det sig därjämte så, att såsom uteslutande lyxrestauranger kunna betecknas endast ett ringa fåtal näringsställen i de största städerna. Med en beskattning, som träffade konsumtionen å endast sådana restauranger, skulle svårigen kunna ernås ett inkomstresultat, som motiverade införandet av en ny skatt. Och i den mån flera näringsställen hänfördes till lyxrestaurangernas klass, komme beskattningen att drabba även sådana personer, vilka för intagandet av sina dagliga måltider äro hänvisade till näringsställen. Det har syns utskottet synnerligen angeläget att icke föranleda en lagstiftning, som kunde befaras medföra sådana konsekvenser som de sistberörda.

Inom utskottet har framkastats tanken, att den ifrågasatta beskattningen kunde bestämmas att avse restaurangnotor, som överskrede visst belopp för person räknat, oberoende av näringsställets karaktär av lyxrestaurang. Utskottet har emellertid icke ansett möjligt att för anordnande av en beskattning av sådan art finna tillfredsställande kontrollbestämmelser.

På sålunda anförda skäl får utskottet hemställa,

att herr Hamrins förevarande motion, II: 192 om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om införande av restaurangskatt, icke må föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 7 februari 1921.

På bevillningsutskottets vägnar:

ERIK RÖING.